

ŠKOLNÍ ČASOPIS

2024/25

září, říjen, listopad

Arcus Revue

Natálie Doležalová

NA CO SE MŮŽETE V TOMTO VYDÁNÍ TĚŠIT

Zájezd do Normandie | Expedice DofE | Jaké je to být průvodcem? | První zážitky našich primánů | Literární dílna - poezie a próza našich žáků | Galerie Arcusu | Horoskop a mnohé další

EDITORIAL

Milí obyvatelé planety Arcus a jejího blízkého okolí, máme zde nový školní rok, který bohužel pro mnohé naše spolubčany začal velmi smutně.

Voda je živel, jenž nám nekompromisně ukazuje, jak bláhové je se domnívat, že držíme své osudy pevně v rukou. Přes veškerá trápení, která povodně přinesly, je snad možné si i z této události vzít námět k přemýšlení. Svět okolo nás je nepředvídatelné, bláznivé a často i nebezpečné místo. Plaveme v řece všedních dnů - někdy kraulem rychle vpřed, někdy jen tak splýváme a koukáme na nebe. Tahle voda, jež nás unáší, se ale občas může nečekaně rozbouřit, přelit nás, donutit nás si pořádně loknout.

Nakonec se ale - alespoň většinou - vynoříme a řeka života nás nese zase dál.

Co nás nadnáší? Všichni víme - nejlepší kamarád, láska, rodiče, doufání v NĚCO, tajný sen, milovaná hudba, slunečný podzimní den, chleba s máslem a kafe...

Vyberte si. Je toho hodně.

Mnohem víc. Všude.

Šťastnou plavbu!

Erika Vašková

Zájezd do Normandie

Na konci září se skupina složená z odvážných studentů sext, doplněna o zájemce ze středních škol, vydala na dechberoucí výlet do Francie. Na cestu jsme vyrazili, jak jinak než s panem řidičem Štětka, který je díky svým téměř 60 letům zkušenosti zárukou bezpečného zájezdu. Pan Štětka ale není jedinou zárukou skvělých zážitků. Je jí také paní Jitka, nezastavitelná průvodkyně, která vždy ví, co říct. Samozřejmostí každého zájezdu je také pan profesor Závěta Jr., bez kterého bychom se neobešli. Geografickými znalostmi přispěla paní profesorka Holubcová a tuto skupinku doplnila paní profesorka Härtelová ze střední školy.

První zastávkou bylo městečko Giverny, jehož hlavním lákadlem jsou zahrady a dům Clauda Moneta. Zde jsme strávili příjemné ranní hodiny. Někteří z nás je využili na regeneraci po dlouhé cestě strávené ve Štětka-busu, někteří z nás si zakoupili předměty s motivy obrazů Moneta a někteří objevovali francouzskou kuchyni v malebných kavárnách. Když jsme se dokochali Monetem, vydali jsme se směr město Rouen, kde na nás čekala Johanka z Arku, Máselná věž, viking Rollo nebo jejich orloj. Při pohledu na Máselnou věž se nám zatajil dech jako Monetovi, když věž kreslil ze zdejšího obchodu se spodním prádlem pro ženy (díky za info Jitko 😊) anebo jako Johance z Arku, ošahávané plameny na zdejším náměstí.

Po rozchodu se jeden nejmenovaný člen našeho zájezdu, Šimon Kubiček, objevil s replikou vojenské uniformy z dob 2. světové války doprovázen Tomášem v jeho novém saku. Po přehlídce nově zakoupených oděvů byl čas se vydat na ubytování - IBIS BUDGET. Po nádherné noci a snídani v IBIS STYLE, byl čas se vydat do malebného rybářského městečka Étretat, které ve vás vzbudí chuť si na nádherných bílých útesech udělat tzv. photoshoot. Tuto touhu měli i naši spolužáci, kteří se fotili i za toho nejsilnějšího větru. Ten nás ostatně doprovázel skoro celý zájezd. Po cestě do dalšího městečka Honfleur zastavil šťětkabus na parkovišti u Normanského mostu. Celé osazenstvo vyskočilo ven a pokochalo se výhledem na tento architektonický počín. Tato krátká pauza však panu řidiči neprospěla, neboť později ten den jsme se kvůli jeho indispozici ocitli uprostřed malé vesničky- ve slepé ulici. Ve městě Honfleur jsme měli rozchod, po kterém jsme se odebrali na druhé ubytování - jak jinak než IBIS BUDGET na okraji města Caen. Tam jsme ještě měli možnost doplnit své zásoby v místním supermarketu.

Další den jsme vyrazili po stopách Dne D. První naší zastávkou byl Hřbitov amerických vojáků, kteří padli v den vylodění nebo i ve dnech následujících. Celé místo mělo v ranní mlze a slunečních paprscích atmosféru, ze které běhal mráz po zádech. Po tomto zážitku jsme se přesunuli na skalní útes Pointe du Hoc, na kterém se před 80 lety snažili američtí vojáci, členové skupiny Ranger, dobýt německé bunkry a kulometná stanoviště. Tímto ale putování po stopách Dne D nekončíme, jelikož dalším naším cílem byla Omaha Beach, která byla mnohými milně zaměňována za Oklahoma Beach. Zde si Šimon, dříve zmiňovaný student s uniformou, vyměnil roli s paní Jitkou a stal se průvodcem, přičemž nás obohatil svými znalostmi z historie. Další zastávkou bylo Mulbery, kde jsme navštívili muzeum, ve kterém jsme dostali průvodce v českém jazyce, a prohlídka mohla hurá začít. Když byl čas se vrátit na naši ubikaci, někteří z nás se stavili v supermarketu a nakoupili si jídlo jak na tento den, tak i na cestu domů. Pár nadšenců využilo znalosti paštik paní Jitky a nakoupilo potřebné dárky pro rodiče. Malá skupinka studentů ze sexty A se rozhodla, že nakupování večere posune na vyšší úroveň, a využili služeb místního Uber Eats. Po dlouhém čekání na doručovatele Anvara - který předčil naše očekávání, protože ze slibovaného kola, které měl zvolené v aplikaci, se stalo auto - si všichni rozebrali své pochutiny a za doprovodu hudby jsme hezky společensky uzavřeli poslední večer strávený v IBIS hotelu.

Náš poslední den jsme strávili v malebném Mont Saint-Michel, malinké vesničce s klášterem v zálivu, která se při přílivu stává ostrovem. Tuto památku jsme si i se všemi jejími schody náležitě užili. Při rozchodu jsme si prošli tamní uličky a zakoupili různé druhy pochutin a suvenýrů. Naší poslední zastávkou bylo město Saint-Malo s pirátskou historií a mnoho skvělými restauracemi. Ještě před rozchodem se ale skupinka oddaných studentů vydala na prohlídku nedalekého hrobu francouzského spisovatele a diplomata Chateaubrianda, ležícím na kopci, který je podobně jako Mont Saint-Michel při přílivu ostrovem. Pak už ale následoval zmíněný poslední rozchod, který si všichni užili podle svého.

Cesta domů byla poklidná, jelikož celá posádka byla velice unavená, což bylo vidět i na našem panu Štětкови, který bohužel zapomněl zavřít dveře, když jsme vyjžděli z naší přestávky na benzínce. V jeho unaveném rozpoložení ho bohužel zastihla jedna studentka, která si kvůli tomu musela vyslechnout příběh starý bezmála 20 let. I když pan Štětka vyprávěl, že jednou dojel domů o 5 hodin později, se naše výprava naštěstí ke škole dopravila o hodinu dříve, než měla. Jako vždy to Štětka uvařil, my mu poděkovali, rozloučili jsme se s celým profesorským sborem a pádili k maminkám na obídky.

SLOVNÍČEK FRANCOUZSKÝCH VÝLETNÍKŮ

štětka - Goupillon

fešák - Beau mec

paštika - Pâté

průvodkyně Jitka - Guide Jitka

Máselná věž - Tour Beurrer

uniforma - uniforme

Vitr - Vent

Normandský most - Pont du Normandie

hranolky - Pommes frites

Napsaly
Emma Maršálková
a Žofie Švejdová,
6. A

Bronzová expedice

DofE

Napsala Zuzana Spoustová, 3. A

Letošní studenti tercie začali plánovat svoji bronzovou expedici v září. Přípravy s panem profesorem Závětou byly o velkých přestávkách. Úkol zněl jasně - dostat se z Prahy Hlavní nádraží vlakem a autobusem do Zruče nad Sázavou a poté dle vlastní naplánované pěší trasy dojít na chatu ve Střečově nad Sázavou a druhý den návrat.

Je přesně 7, 30, 10. října 2024 a na nádraží se v hojném počtu sešlo 17 studentů a 2 profesori - Ondřej Bejbl a Matěj Šturma. Nechyběly sbalené krosny se spacáky, karimatkami a jídlem na dva dny. Expedice začíná!

Vlakem a autobusem jsme dorazili do Zruče, kde se vedení chopili kluci. Cesta ubíhala a my jsme si ji zpřijemnila výstupem na rozhlednu Babka, vysokou 24 m. Cestou se vytvořily 3 skupinky podle rychlosti chůze. Když jsme došli do Kácova, byli jsme zatím všichni, ale už pěkně mokří, protože začalo pršet.

V jedné ze skupin, ve které jsem byla já, jsme v určitém bodu učinili špatné rozhodnutí. Přestože byl jeden ze spolužáků přesvědčen, že na rozcestí se máme vydat doleva, zbytek skupiny (jen samé holky) ho přesvědčil, že máme jít doprava. Zatímco zbylé skupiny se blížily k chatě, nám se vzdalovala. Přišli jsme na to ve chvíli, kdy jsme měli přejít lávku přes řeku Sázavu, která byla zakreslená na mapě, ale ne před našima očima. Jelikož byly ostatní skupiny na chatě a my stále nikde, volal nám pan profesor Bejbl. Řekl nám, že máme 2 varianty, buď jít kratší cestou vedle kolejí, nebo se vrátit na rozcestí, kde jsme špatně odbočili (a to se nikomu nechtělo).

Co je to DofE?

Mezinárodní cena vévody z Edinburghu (DofE) je prestižní vzdělávací program pro všechny ve věku 13 až 24 let. Motivuje v osobním rozvoji, smysluplném trávení volného času a přináší klíčové dovednosti pro budoucí studium i kariéru.

Z cesty kolem kolejí jsem neměla moc radost, není to úplně příjemný pocit. Byli jsme úplně promočení a všichni potřebovali na záchod. Že jsme měli jít do přírody? Leje jako z konve, jsme promočení a navlečení do pláštěnek. Vidina toho, že se usušíme a převlékneme do suchého oblečení nás poháněla kupředu. Někteří z dalších skupin nám šli naproti a - jsme v cíli, konečně chata!

V chatě jsme si každý našli místo na zemi a přichystali jsme si karimatky a spacáky. A hurá na teplou večeři. Proč teplou večeři? Protože jedním z úkolů bronzové expedice je mít jedno teplé jídlo za den. Rozdělal se oheň a začaly se péct špekáčky, ohřívalo se jídlo a většina dofařů měla ramen nudle. Nejlepší bylo povídání s profesory u ohýnku. Mluvili jsme o různých tématech, o skautovi, táborech a hlavně škole. Ani jeden z profesorů nám ale nechtěl říci drby, které kolují v učitelském sboru. Zůstali věrní a nestali se zrádci.

Ráno jsme se rychle sbalili, nasnídali a šli pěšky opět do Kácova. Tam jsme dostali rozchod na oběd, kluci šli do hospody a holky zvolily restauraci. Tímto se expedice DofE v Kácově ukončila. Profesoři si všimli, že nejčastěji používáme tato slova: reálně, actually, kámo. Začali je používat do vět ve své komunikaci. Ale tím, že všechna tři slova použili přímo za sebou, stalo se to spíše trapným rozhovorem, nežli naším zrcadlem. Pak už zbývala cesta vlakem do Prahy.

Tato bronzová expedice DofE se vydařila a už se těšíme na náročnější stříbrnou expedici. Budoucím dofařům chci vzkázat, že to dobrodružství stojí za to!

První zážitky

NAŠICH PRIMÁNŮ

Jako každý rok naše škola nabírá nové studenty, letos to byla pouze jedna třída.

Třídní učitelkou primy se stala paní profesorka Milena Jančíková. Hned na začátku školního roku na děti čekalo dost nových povinností, které na své staré škole neznaly, a do toho přišly do nového kolektivu. Aby vstup do školního roku nebyl tak těžký a děti se víc poznaly, připravila si škola pro děti adaptační kurz u Máchova jezera.

Zde na všechny žáky čekalo několik, řekla bych, zábavných aktivit jako například hraní divadla, které spočívalo v tom, že se žáci rozdělili do skupin a každá skupina měla předvést jednu známou pohádku. Pobyt trval pouze tři dny ale věříme, že si ho všichni moc užili.

Po návratu však na nové studenty čekala ještě jedna věc, a to imatrikulace. Lehce stresující, ale vzrušující událost. Od imatrikulace jsou žáci tak nějak oficiálně bráni jako opravdoví studenti 8letého gymnázia. No není to vzrušující na to, že vám je 11-12 let? Podle mě určitě ano. Jinak všem žákům přejeme mnoho úspěchů do nového školního roku a hlavně, aby se jim zde líbilo jako nám všem stávajícím studentům.

Napsala a nafotila Isabel Rohovská, 4. A

Vážení návštěvníci, vítáme vás na hradě...

Uvažovali jste někdy o práci průvodce? Nevíte, co od takové brigády očekávat? Možná by vám mohly pomoci rady, zkušenosti a zážitky vašich spolužáků, kteří už na různých památkových objektech provázejí. A věřte tomu, že je to často docela jízda.

Šimon Kubíček - průvodce na hradu Kost

Když se řekne průvodce ať už hradní či zámecký, většina lidí si představí jiné lidi kteří vás dost často nudí svým výkladem, kterému dost často nerozumíte, ale i tak ho posloucháte a přitom si prohlížíte tu památku, na které se zrovna nacházíte, ale napadlo vás někdy, jak to vidí ta druhá strana. Nebojte, já vám to teď povím.

Měl bych asi začít tím, jak že se k takové práci průvodce vlastně dostanete? Úplně normálně jako u každé další brigády, takže v tom je to dost stejné. To, co však se trochu odlišuje (nebo by mělo), jsou takzvané "průvodcovské zkoušky". To je velice jednoduše něco jako taková prohlídka s kastelánem (nebo s jinou pověřenou osobou), kde vy vyprávíte ten průvodcovský výklad a ta "porota" hodnotí, zda jste hodni toho se průvodcem stát. Tak teorii máme a nyní je čas si říct o tom, jak to probíhalo u mě.

Všechno to začalo jednoho zataženého rána v neděli 19. května, kdy jsme já a pak další čtyři holčiny společně s panem Kastelánem vyrazili nahoru na hrad, kde to mělo vypuknout. Cestou se mě ještě pan Kastelán zeptal, zdali jsem nervózní, a já jsem samozřejmě řekl: "Jen trochu." Vážení čtenáři, to byla lež, Já vám totiž byl nervní jako prase před porážkou, že ani dospát jsem nemohl. Toto moje "hrdinství" přispělo společně s tím, že jsem se o tu práci ucházel dobrovolně (zbytek to měl kvůli praxím), k tomu, že jsem šel mluvit jako první, no a jestli si myslíte, že to je ta část, kde to celé zkazím, tak vás musím zklamat. Nepokazil jsem to, ba dokonce jsem dostal i pochvalu, ale chápu, že je nuda poslouchat, jak se někdo chvástá, tak to zkrátím na to, že - ano, zkoušky jsem udělal a stal se ze mě průvodce.

Jakmile provázíte, tak se vám denně pod rukama protočí takových lidí, že si většinu z nich prostě nepamatujete, to samé platí pro prohlídky. Většinou si ale nejlépe pamatujete tu první a poslední a musím říct, že na tom něco bude, jelikož svou úplně první si pamatuju moc dobře. Říká se, že když s něčím začínáte, tak byste měli začít pomalu a lehce. To ovšem nebyl můj případ. Jakmile jsem nastoupil, moje první prohlídka bylo 52 důchodců. Naštěstí důchodci na výletě jsou pravým opakem důchodců v politické debatě, jelikož to byla úplná zlatička.

Inu jelikož z těch svých prvních prohlídek si pamatuju jen tu první, tak se přesuneme do doby letní sezóny a tam už si to vybavuju trochu lépe. Víte, když vám na tu památku chodí lidé před sezónou, tak je to většinu času i zajímavá, ale v sezóně, to je jiná. No teď bych sem vážení čtenáři mohl napsat něco jako: "Jakmile provádíte v sezóně, tak začnete mít více sympatií pro kantory." To by sice bylo moc krásné, ale mně to přijde jako moc velké podlézání, které absolutně nenávidím, a navíc by to ode mě bylo pokrytecké. Řekněme, že během sezóny dojdete k poznání, že ne vždy je všechno vaše chyba, ale zároveň to krásně ukazuje tu bilanci mezi kvalitou prohlídky i kvalitou návštěvníků (stejně jako ve škole). Jakmile jeden z prvků selhává, tak to kvalitu zážitku podstatně zhoršuje. Řekněme, že konkrétní případy uvádět nebudu, aby si nějaký chytrák nestěžoval, že koušu ruku, která živí. Což už se taky některým kolegům z jiných památek stalo. Teda kromě jedné úplně "stupidní" otázky, kdy se mě jeden návštěvník zeptal "Jestli to prováděné mučení bylo efektivní?" Stalo se to po tom, co jsem jemu a skupině vysvětloval, jak docházelo k drcení končetin. To, co jsem měl na jazyku, jsem i přes pokušení musel polknout a odpověděl jsem něco jako: "Jak jsem již říkal, docházelo k různému lámání a drcení končetin, takže z vás dostali, co zrovna chtěli." Mimochodem mou poslední prohlídkou byl polský zájezd, ukterého jsem měl výklad v češtině. Naštěstí mi většinu rozuměli, jelikož byli z města, které je kousek od českých hranic, takže se s českou mluvou setkali, a to nejen ve chvíli, kdy byly jejich obchody vzaty stečí poté, co se u nás zdražily potraviny.

Na závěr bych měl tedy odpovědět na tu úplně první otázku: "Jaké že to vlastně je?" Kdybych nemusel mluvit korektně, tak bych se citoval, jenže mám řekněme dosti barvitý slovník, takže to pro zachování vaší dobré mluvy, milí čtenáři, raději dělat nebudu. Moje odpověď na tuto otázku je tudíž asi taková: "Je to dosti zábavné a je to fajn, i když to může někdy stát za pendrek, ale i tak mě dosti baví a mám tu práci rád." Nalijme si čistého vína - dokázal bych to napsat mnohem barvitěji, ale vzhledem k tomu, že jde o text do školního časopisu, tak vám to takhle musí stačit.

Eva Martynková - průvodkyně na Vyšehradu

Na Vyšehradě jsem začala pracovat přibližně před půl rokem. Absolvovala jsem krátký pohovor a nedlouho potom mě vzali. Navíc jsem zjistila, že tam panuje moc přátelské prostředí, takže ani kolektiv nebyl problém. Zúčastnila jsem se pár prohlídek vedených zkušenými průvodci, nastudovala si texty a už pár týdnů potom jsem měla svoji první směnu. Chodím prohlídky po Vyšehradě jako takovém, ale také do chodeb, které vedou skrz barokní opevnění, kterým je Vyšehrad obklopen (odborně se tyto chodby nazývají kasematy).

Samozřejmě jsem byla ze začátku hrozně nervózní, ale postupně se to začalo zlepšovat a já si samotné provázení začala užívat. Teď už mi vždycky udělá radost, když lidi opravdu jeví zájem, ptají se na otázky o historii nebo mi třeba na konci řeknou, že se jim to moc líbilo a že rádi přijdou někdy znovu. Provázení mi také pomohlo zvyknout si na vystupování před větším množstvím lidí, což pro mě od vždycky byla jedna z nejtěžších a nejméně komfortních aktivit.

Vyšehrad samozřejmě navštěvují také turisté ze zahraničí, kteří se chtějí podívat do kasemat a do podzemního sálu Gorlice. Prohlídky v angličtině pro mě skoro pokaždé znamenaly problém a hodně jsem se jich bála. Naštěstí jsem na jedné potkala moc milý pár z Velké Británie, který mi svou pochvalou dodal sebevědomí a odvahu. Teď už si díky nim dokážu užít i prohlídku v cizím jazyce. Pomáhá taky to, že pro většinu turistů není angličtina prvním jazykem, takže nepoznají, když udělám sem tam nějakou chybičku.

Vyšehrad se díky provázení stal snad mým nejoblíbenějším místem v Praze. Vždycky k němu mám co říct a opravdu si vážím toho, jakou roli v naší historii hrál. Už s jistotou vím, že se tam toho odehrálo mnohem víc než jenom pověst o Horymirovi s Šemikem.

DEN GESTOVNÍHO RUCHU

I letošní oktávání nám zpestřují školní rok různými více či méně bláznivými převlekovými akcemi a o přestávkách nás vykrmují originálními dobrotami. Je to od nich nejen altruistický, ale i sbírkový počin, neboť potřebují penízky na školní ples a všechny společenské povinnosti, které je letos čekají. Myslete tedy na to, že platí "hodie mihi, cras tibi - dnes mně, zítra tobě", a přispívejte jim dle svých finančních možností. Jednou budete taky v oktávě, milí mladší Arcusáčci!

HAPPY HALLOWEEN

Láska je jen růže

Říká se, že na svou první lásku
nikdy nezapomenete
Říká se, že se lidi nemění

*Každá růže ale jednou dokvete, i přesto,
že každá květina je umění*

Jen názory lidí mě přiměly si myslet,
že všechno jednou skončí,
že každá rostlina jednou zvadne,
že není slunečno,
pokud jediná kapka mi na tvář z nebe spadne
Vím ale, že láska může trvat napořád,
až dokud ji smrt nerozdělí
Navěky znamená do konce života
a možná i navěky,
po tom, co život skončí
Nikdo přece neví, co je na druhém konci

Láska je ale stále jen nevysvětlitelný pocit
A vím, že pro nevysvětlitelné věci stačí víra
Pro pravou lásku stačí věřit,
že nikdy neskončí
a potom možná potrvá navěky
Jinak to byla jen jedna z růží,
kterou jste nechali uvadnout sami

*Každá růže jednou dokvete, i přesto,
že každá květina je umění*

Věčná růže totiž uschne,
abyste si její květy mohli nosit v srdci
A lidé se možná nemění, ale čas rychle letí
Protože první láska mohla být i poslední,
kdybyste její suché květy
nikdy nehodili do smetí
Proto si většinou lidé
nechávací všechny zbytky z růží až napotřetí

Listy poezie

autorka studuje na naší
škole

Pro ni

Slzy ze mě netekly,
dokud ses nezačala ztrácet
svíčky nezhasly,
dokud vítr nezačal vát
Byla jsem šťastná,
dokud se ke mně smutek
nezačal vracet
Dokud jsi u mě byla,
neměla jsem se čeho bát
Nikdy ale nebudu jediná,
co pochopí,
jaké srdce se v tobě skrývá,
jaký smysl pro humor máš,
jak každý detail mojí mysli znáš
A možná, že opravdu
nikdy nic netrvá navěky
Vím ale, že naše vzpomínky
nikdy nezmizí
A díky tomu pro mě nikdy nebudeš
cizí

Jak jsem se začel

Krátké příběhy z pera našich terciánní o tom, že i tak bohužel činnost jako četba může být nebezpečná.

Linda Hrábková: Červená buřinka

Nastoupila jsem do vlaku z Prahy na Slovensko, protože jsem jela jsem za babičkou. S sebou jsem si vzala hororovou knížku, kterou mi dala k Vánocům. Ještě jsem ji sice nezačala číst, ale chtěla jsem babičce udělat radost. Sedla jsem si do tichého kouta s dostatkem světla a začala jsem číst.

V knize popisovala hlavní postava, jak se zasekla v metru, kde ji naháněl tajemný muž s červenou buřinkou. Kapitola po kapitole ubíhaly a já se ztratila v čase. Tak jsem se do strašidelného příběhu začela, že jsem přestala vnímat okolí.

Vlak dorazil na konečnou stanici a všichni vystoupili, až na mě. Při procházení vlaku si mě průvodčí vůbec nevšiml. Ve vlaku se svítilo, a tak jsem si ani nevšimla, že už se venku začalo stmívat. Mezitím co jsem potichu seděla a četla, hlavní postava v knize konečně zjistila, kdo je ten tajemný muž s červenou buřinkou. Muž postavu omráčil, a než se stačila probudit, v mém vlaku rázem zhasla světla. Chtěla jsem si na cestu posvítit telefonem, ale bohužel se mi vybil. Po tmě jsem tedy došla po schodech k zavřeným dveřím, kudy z venčí prosvítaly paprsky světla z pouliční lampy.

Na nádraží nikdo nebyl. Všechno, co jsem viděla, byla lampa, odpadkový koš a červená buřinka...

Ne, skutečně ani jedna z těchto pokrývek hlavy není buřinka.

Tereza Horáková: Královská jízda

Tom právě opouští dům, v ruce knihu, od které se nemůže odtrhnout.

Čte při chůzi, v doubledeckeru a také na vlakovém nástupišti. Vlak přijíždí a Tom nastupuje. Uvelebí se u okna a lehce ho vyruší až mimořádné hlášení, že se ztratil královnin 1. corgi Susan. Vlak zastavuje, je čas vystoupit. Při vystupování cítí, jako by ho něco táhlo, ale nevnímá to a čte dál. Najednou uslyší křik, nadšené volání a blesky fotoaparátů. Konečně zvedne oči od knihy a vidí, že o kapsu má zaháknuté psí vodítko, na jehož konci hrdě kráčí Susan, která ho táhne ho přímo k Buckinghamskému paláci.

Než se stihne vzpamatovat, slyší se, jak dává rozhovor stanici BBC, která vysílá LIVE.

Čtení knih může být zajímavější, než si myslíte.

Michal Cepák: Ondrovo dobrodružství

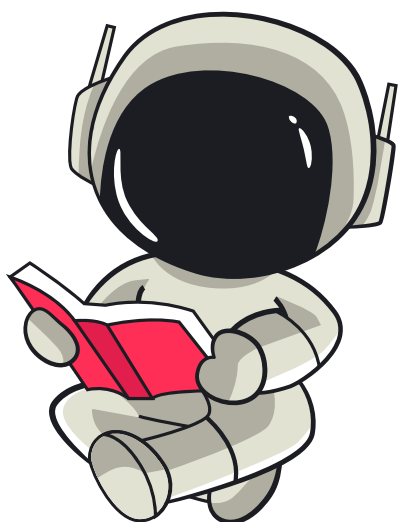
Jednoho dne jel Ondra vlakem domů do Kolína se svou oblíbenou knihou o vesmíru. Nedokázal udržet pozornost a nevnímá, jaké zastávky projel a jaké ne.

Když dočetl kapitolu, podíval se z okénka a tam tma jak v pytli. Byl totiž v tunelu, který ale neznal. Vlak vyjel z tunelu a zastavil na zastávce. Ondra vystoupil, ale jakmile vystoupil, tak se ocitl ve stavu beztlíže a kolem něj byly hvězdy a planety. Ondra nevěděl, co s tím, protože netušil, kde je. Za chvíli si uvědomil, že se objevil v té knížce, kterou četl. Porozhlédl se a popovídal si s postavami z knihy. Ondra se velice bavil. Ale po nějaké době mu došlo, jak je možné, že vlastně dýchá.

V tu chvíli si veškeré postavy uvědomily, že Ondra si začíná myslet, že se nachází ve snu. A v tu chvíli ho začaly nahánět po celé galaxii, jen aby se nevbudil a tím je nezabil, protože byly jen jen výplodem jeho fantazie.

Už udělali kolečko kolem celého vesmíru, ale vtom Ondra zakopl. A jak padal, tak se strachy vzbudil a zjistil, že celou dobu to byl jen sen. A že teď teprve vystupuje.

Z toho plyne, že bychom si měli kontrolovat, kde jsme, ať se neztratíme.

Charlotte Elisa Ferahli: Ztracen ve světě knih

„Pepo, včera se mi stalo něco šíleného,“ začal Tomáš vyprávět.

„Nastoupil jsem ráno do vlaku jako vždycky, ale vytáhl jsem si svoji oblíbenou knihu. Znáš to - když se do něčeho začteš a všechno kolem zmizí? Ne? Tak přesně to se stalo mně. Četl jsem a četl, úplně pohlcený dějem, když najednou zvednu hlavu... A jéje! Zastávka, na které jsem měl vystoupit, už byla dávno za mnou! Měl jsem jet do školy, a ne na konec světa!”

Tady se Tomáš rozesmál a pokračoval: „Takže jsem musel vystoupit, čekat na další vlak zpátky, a to už jsem věděl, že přijdu pozdě. Dorazil jsem do školy a učitel na mě hned spustil: ‘Tomáši, jak je možné, že jsi tu zase pozdě?’

A já? Co mu mám říct? Že jsem se ztratil ve světě knih a přešel jsem zastávku? To by asi moc nepochopil. Ale víš co? Ten příběh o Harry Potterovi, který jsem četl, byl tak zajímavý, že to za tu nepříjemnost určitě stálo.”

Galerie Arcusu

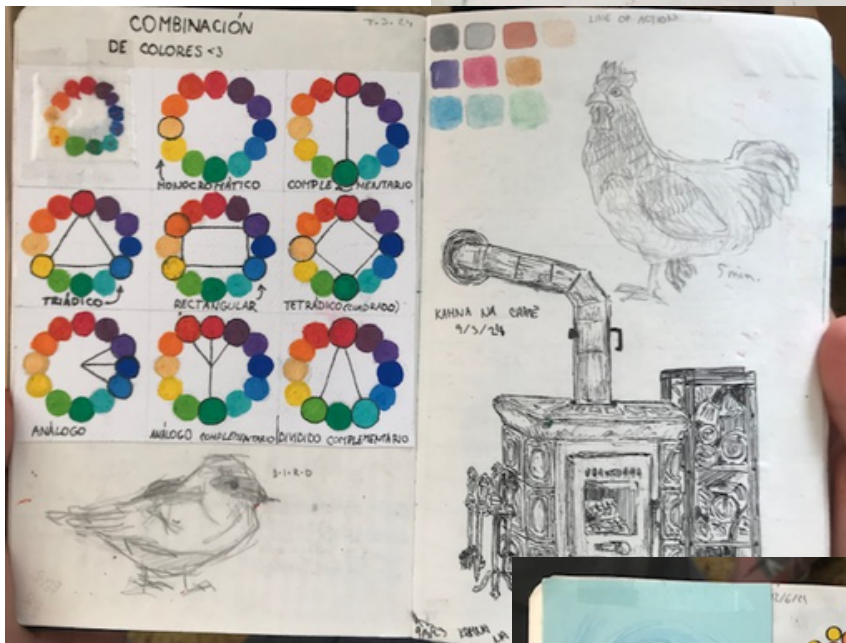
Filip Malák

Ema Rygerová

Natálie Kalíková

SPATŘIT KORUNOVAČNÍ KLENOTY NIKDY NEBYLO SNAŽŠÍ. KDY A KAM PŘÍŠTÍ ROK VYRAZIT?

Svatováclavská koruna, královské jablko či žezlo - to vše a mnohem víc tvoří snad nejcennější český soubor cenných předmětů, naše korunovační klenoty. Shlédnout tyto cennosti vlastníma očima nikdy nebylo jednoduché, ale prezident Petr Pavel slíbil změnu. Od tohoto roku je možné klenoty vidět každoročně při příležitosti státního svátku svatého Václava připadajícího na 28. září. Co o nich ale vlastně víme?

Historie našich korunovačních klenot se datuje již od 14. století. Jedním z nejdůležitějších zlatých klenotů je Svatováclavská koruna, kterou nechal vyrobit ke své korunovaci sám Karel IV. On se také zasloužil o její následné zdokonalování, přidával nejvzácnější drahé kameny a upravoval ji až do konce svého života. Dnes ji zdobí 96 drahokamů, 20 perel a váží něco málo přes 2,3 kg.

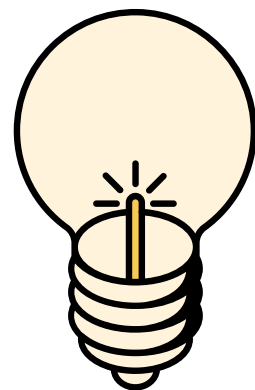
Dle příkazu Karla IV měla být královská koruna natrvalo uložena do Svatovítské katedrály, on ji totiž odkázal knížeti Václavovi, patronovi českých zemí, avšak nedlouho po jeho smrti byly klenoty přepraveny na hrad Karlštejn. Toto místo je nám asi nejvíce známé, ale bohužel se tu moc dlouho neohrály. Místo jejich uložení se v následujících stoletích změnilo ještě mnohokrát, hlavně kvůli jejich ochraně a bezpečnosti. Habsburkové je přesunuly do Vídně, kde našly trvalejší úkryt až do konce 18. století. Klenoty byly běžně používány jen na korunovacích, k těmto příležitostem byly nakrátko převáženy do Prahy, naposled však v září roku 1836, kdy proběhla korunovace císaře Ferdinanda V. Až císař Leopold II. nám klenoty konečně v roce 1791 vrátil do Čech, od té doby nejsou uchovávány nikde jinde než v pražském chrámu sv. Víta.

Korunní komora v chrámu sv. Víta je jedním z nejhůře přístupných prostorů, a to právě proto, jaké bohatství se v ní nachází. K jejímu vstupu je totiž potřeba sedm klíčů. Tyto klíče mají ve svém držení různé významné osobnosti našeho státu, mimo jiné mezi ně patří i prezident nebo předseda vlády. Klenoty jsou uloženy v obalech v zabezpečené skříni též otevíratelné jen za přítomnosti všech vyvolených kličníků.

Vystavování královských klenot se z mnoha důvodů, ať už z historických nebo ochranných, vždy koná jen při výjimečných příležitostech. Letošní výstava trvala dva týdny a něco podobného se dá očekávat i v budoucnu. Minulý rok výstava proběhla v lednu k výročí 30 let od vzniku České republiky, s čímž mám dokonce vlastní zkušenost. Sama jsem tam s rodinou zavítala, ale několikahodinovou frontu v zimním počasí bych nikomu nepřála. Přesto jsem zastáncem názoru, že alespoň jednou za život by se každý Čech na klenoty podívat měl, přeci jenom jsou dodnes velkým symbolem naší státní suverenity a pevného místa v evropských dějinách. Tak si za rok udělejte čas a vyražte v září do Vladislavského sálu! Vstup je zdarma.

ZAJÍMAVOST: Co může znít poměrně překvapivě, je fakt, že zlaté královské jablko a žezlo, o kterých dnes také mluvíme jako o korunovačních klenotech, nevznikly už tehdy ve středověku. Vznik těchto zlatých renesančních předmětů se datuje do první poloviny 16. století, pravděpodobně do doby Ferdinanda I. Posledním, často opomíjeným klenotem je hedvábný korunovační plášť, který je pravděpodobně ještě asi o 150 let novější.

Napsala Eva Martynková, 7. A

Věděli jste, že...?

Věděli jste, že některé stromy spolu mohou komunikovat? Vědci zjistili, že stromy spolu mohou komunikovat pomocí složité sítě podzemních hub. Tato síť, někdy nazývaná „Wood Wide Web“, umožňuje stromům distribuovat živiny, vzájemně se varovat před škůdci a suchem a pomáhat sousedním stromům, které jsou oslabené. Stromy v lese se navzájem chrání více, než jsme si mysleli!

Dalším zajímavým faktem je, že voda ve vesmíru je jiná než na Zemi. Na naší planetě jsme zvyklí, že se voda vyskytuje jako kapky nebo proudy, ale ve stavu beztláče na Mezinárodní vesmírné stanici vypadá voda jako lepkavé želé. Bez jakékoli síly se kapky vody promění v koule a vznášejí se v prostoru, což umožňuje astronautům jednoduše „pít“ brčkem ze vzduchu!

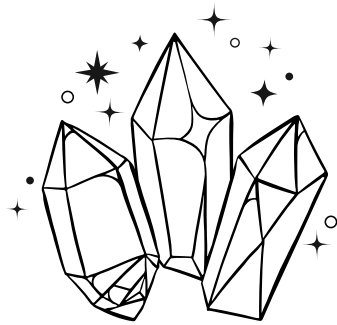
A víte, že existují žáby, které mohou zamrznout a poté znovu ožít? Ano, severoamerické žáby rodu Rana dokáží přežít extrémní chlad tím, že v zimě zamrznou, jejich srdce přestane bít a jejich tělo je pokryto ledem. Na jaře se pomalu rozmrazí a vrátí se zpět k životu, jako by se nic nestalo. Tento neuvěřitelný způsob přežití fascinuje vědce po celém světě a stále odhaluje nová tajemství přírody.

Pokud jste nevěděli, že stromy komunikují, voda ve vesmíru je odlišná než na Zemi a zmrzlá žába může ožít, věřte, že svět kolem nás je plný zázraků a překvapení. Pro ty zvědavější můžeme doporučit knihu či web Zeptej se vědce s podtitulkem Neexistující blbé otázky. Tam se tedy dozvíte věci!

Připravil Jakub Brázda, 6. A

Horoskop

Nahlédněte do budoucnosti díky unikátním věšteckým schopnostem Emmy a Žofie.

VODNÁŘ (21. LEDNA – 20. ÚNORA)

V tomto období budete nejen udávat rytmus, ale budete i určovat směr, kam váš život povede. Ale pozor! Váš nejbližší přítel bude může být i zrádce! Šnek otočený na sever je známka toho, že se vše vydaří.

RYBY (21. ÚNORA – 20. BŘEZNA)

Nic není ztraceno, ptáci také odlétají do teplých krajín, ale zase se vrátí - stejně jako vaše odolnost a síla. Potřebujete výlet, odleťte pryč. Jako ti ptáci..

BERAN (21. BŘEZNA – 20. DUBNA)

Život je jako sinusoida, jednou jsi dole, jednou nahoře, život plyne jak voda a smrt je jako moře. Ve vašem případě hledejte pravdu v černém čaji.

BÝK (21. DUBNA – 21. KVĚTNA)

Udělejte si teď čas a poděkujte za všechno, co máte. Nemůžete chtít všechno na světě, je to zbytečná zátěž. Udělte svou poslední myšlenku dle vašim slabostem.

BLÍŽENCI (22. KVĚTNA – 21. ČERVNA)

Všechno může být úplně jinak, každý člověk má své prožitky a myšlenky. Prach, to budeme všichni, ale písek, jsou myšlenky, co se mění vteřinami.

RAK (22. ČERVNA – 22. ČERVENCE)

Trpte za ty, co na to neměli čas. Usmívejte se přiměřeně, jinak budete mít problémy. Jestli Váš život zkříží zrzavá kočka, je to znamení, že děláte něco špatně.

LEV (23. ČERVENCE – 22. SRPNA)

Probudíte v sobě vnitřní šelmu a vybojujete si dominanci. Koukejte se na Zemi z výše ptáků, ne jako doposud. Hledejte Kapradí, to Vám udá směr.

PANNA (23. SRPNA – 22. ZÁŘÍ)

Cestujte, zůstat na jednom místě je nebezpečné. Jestli v první neděli měsíce vyletí tři holubice ve večerních hodinách, berte to jako znamení na další přesun.

VÁHY (23. ZÁŘÍ – 23. ŘÍJNA)

Zažijete těžké období, ale je důležité najít to pravé zlato. Jestli na něj uroníte slzu a ono se nezmění věřte, že je opravdu pravé. Šátek je dar.

ŠTÍR (24. ŘÍJNA – 22. LISTOPADU)

Nestresujte se. Jeden pozdní příchod Vám změní celý život. I když to ze začátku bude těžké, najdete v sobě zbytek odvahy a dotknete se kaktusu.

STŘELEK (23. LISTOPADU – 21. PROSINCE)

Minulý rok se Vám povedl, ale nebojte, letos se Vám moc nepovede. Jestli uvidíte červený drát okolo borovice, je to znamení, že jste kletbu prolomili a tento rok se Vám povede.

KOZOROH (22. PROSINCE – 20. LEDNA)

Vaše podvědomí ví, jak na vás zapůsobit. To, že Vaše hlava se odprostila od srdce, poznáte tak, že se Vám bude zjevovat podoba rohlika ve snu.

A NEZAPOMEŇTE, DRAZÍ PŘÁTELE, TOMUTO MĚSÍCI VLÁDNE HAVRAN!

ŠKOLNÍ ČASOPIS

2024/2025
září, říjen, listopad

Arcus Revue

Natálie Doležalová

Redakce: Emma Maršálková, Žofie Švejdová, Isabel Rohovská, Jakub Brázda, Natálie Doležalová, Eva Martynková, Ella Stomeová, Kristýna Podrazká, Natalie Kovačová, Zuzana Spoustová

Šéfredaktor: Erika Vašková

Kontakt: erika.vaskova@arcus9.cz